

ОСЕЛЯ В ДЗЕРКАЛІ

Єдине, що Аліса знала напевне, — *біле* кошения тут геть ні до чого, в усьому винне чорне! Півгодини тому киця Діна впоралася з умиванням чорнявої донечки Кітті й одразу взялася за біляву Сніжинку⁷. Ну, тобто однією лапкою схопила крихітку за вухо і, притиснувши її до підлоги, заходилася куйовдити їй смух на пичці другою лапкою. Позаяк Сніжинці не до снаги було зарадити собі, вона стійко терпіла це катування, не смикаючись і не пручаючись, ба навіть намагалася вуркотіти (либонь, розуміла, що знущальна процедура має бути дуже-дуже корисною). Тим часом Кітті ганяла долівкою клубок вовни, який Аліса скрутила вранці, тож нитка розмотувалась і розмотувалась, плуталась і плуталась, аж поки не вкрила весь простір довкола каміна страхітливими жмугами. Побачивши таку мальовничу картину, кошения застрибало вовняним килимом і завертілося дзигією в гонитві за власним хвостом.

— Ой леле! Яка ж ти капосна, Кітті! — вигукнула Аліса із глибини крісла, де була закуняла, згорнувшись калачиком. — Невже Діна не навчила тебе чемної поведінки?

Вона підхопила кошения на руки, цьомкнула його в носика (мовляв, я не гніваюся на тебе), а тоді докірливо подивилася на Діну і якомога суворіше промовила:

— *Кепсько, Діно, кепсько.*

По тому вона згребла в оберемок вовну і разом із кошением знову пірнула у крісло, аби розплутати нитку і скрутити новий клубок. Проте справа не клеїлася, бо Аліса повсякчас відволікалась: то з Кітті потеревенить, а то пробурмоче щось сама до себе. Між тим Кітті сумирно сиділа в неї на колінах, удаючи, буцімто уважно стежить за намотуванням нитки. Час од часу вона випростовувала лапку й торкалася клубка, немов запевняючи, що залюбки допомогла би, коли б уміла.

— А знаєш, що буде завтра? — спитала в кошениятка Аліса. — Ти б і сама здогадалася, якби посиділа зі мною вранці на підвіконні. От тільки в тебе

був свій клопіт, адже Діна вмивала тебе. А я спостерігала, як хлопчаки збирають хмиз на багаття. Для вогнища потрібна сила-силенна хмизу, Кітті! Але надворі було так зимно і так сніжило, що хлопчакам довелося розійтися по домівках, покинувши збирання... Утім, не варто перейматися, Кітті! Завтра ми напевно підемо дивитися на багаття!

Аліса накрутила трохи вовни на шию Кітті — просто аби подивитися, чи їй таке пасуватиме, — але кошеня запручалося, тож клубок знов упав додолу і розмотався.

— Ох, Кітті! — продовжила Аліса, зібравши докупи нитки і повернувшись у крісло. — Я так розсердилася на тебе, коли побачила, що ти накоїла! У мене навіть виникло бажання розчахнути віконце й посадовити тебе на сніг, адже ти заслужила на це, бешкетнице! І що ти скажеш на власний захист, га? Звісно, нічого! Тому мовчи і слухай... — Вона погрозила киці пальчиком. — Я все-все тобі пригадаю! По-перше, ти репетувала, коли тебе вмивали вранці. Ні-ні, не сперечайся, я чула це на власні вуха! Що ти там лопочеш? — Немов дослухаючись до слів кошенияти, Аліса приклала долоньку до вуха. — Діна зацідила тобі лапою в око? Сама винна, не слід було розплющувати оченята. Якби ти склепила їх якнайщільніше, нічого такого не сталось би. Тому не виправдовуйся, будь ласка, а слухай далі! По-друге, ти схопила Сніжинку за хвіст і відтягнула від блюдечка, коли я наливала їй молока. Кажеш, питоньки тобі закортіло? А про сестру ти не подумала, га?! Отож-бо й воно... І нарешті по-третє: варто було мені відвернутись, як ти негайно перепаскудила всі мої нитки. Цілі три шкоди поспіль, Кітті, й жодну з них ти досі не спокутувала! Готуйся, за тиждень дістанеш покарання за все зразу!

Промовивши це, Аліса замислилась: а раптом її також каратимуть за всі провини вкупі — приміром *за рік*? Тоді вона напевно потрапить до буцегарні... Або залишиться без сотні обідів разом — якщо за кожен переступ її позбавлятимуть одного обіду. Утім, *це* не найстрашніше. Значно гірше, коли змушують з'їсти сто обідів разом!

— Чуєш, Кітті, як шурхотить об шибки пухнастий, лапаний сніг? Як він горнеться до вікон? А ще він укриває теплою ковдрочкою луки й дерева, щоби їм було тепло! Мовляв, спіть, любесенькі, спіть, ріднесенькі, допоки прийде весна. Тільки-но пригріє весняне сонечко, снігова ковдра розтане й дерева з луками вберуться в пишні зелені шати, пританцювуючи в парі з буйним вітерцем. Леле, як гарно! — Аліса так захопилася

власною розповіддю, що мимохіть заплескала в долоньки і... вкотре впустила клубок! — Якби ж то було *правдою!* Адже восени ліс дійсно здається сонним... Деревя жовкнуть, скидають листя і поступово поринають у сон.

Не встигла Аліса закінчити цю думку, як її осяяла інша — геть несподівана:

— Гей, Кітті, а ти вмієш грати в шахи? Я не жартую, тож не смій хихотіти. Допоки ми сьогодні грали, ти так витріщалася на дошку, ніби розуміла всі ходи, а коли я промовила: «Шах!» — ти замурчала. О, кицю, то був дуже *вдалий* хід, і я би, звісно, виграла, якби не той клятий кінь. Пригадай, як підступно він підкрався до моїх фігур! Слухай, ну ж бо грати, наче ми...

Загалом, Аліса мало не щодня повторювала ці слова. Тільки вчора вони із сестрою посперечалися через те, що Аліса запропонувала: «Пограймо так, наче ми — королі й королеви», — а сестра, котра не визнавала необґрунтованих учинків, заявила: «Це неможливо, бо нас лише двійко!» Урешті-решт Алісі довелося поступитися: мовляв, гаразд, *ти* будеш одним королем-і-королевою, а *я* — рештою королів і королев водночас. Іншим разом вона до гикавки налякала стару няньку, гарикнувши їй просто у вуха: «Пограймо так, ніби я голодна гієна, а ти — кістка!»

Одначе ми відволіклися. Отже, Аліса мовила до киці:

— То що, пухнастику, пограймо так, наче ти Чорна Королева? Якщо ти всядешся на задні лапки, а передні притиснеш до грудей, то будеш *викапана* Чорна Королева. Ну ж бо, спробуй!

Вона взяла зі столу шахову фігурку й поставила її навпроти кошеняти, щоби воно бачило, кого наслідувати. Одначе всі ті клопотання пішли котові під хвіст, адже Кітті нізащо не бажала правильно здійсмати лапки. Роздратована, Аліса піднесла її до дзеркала над каміном: нехай подивиться, який у неї похмурий вигляд!

— Якщо ти негайно не виконаєш моє прохання, я посаджу тебе туди, до кімнати в дзеркалі. Слушна думка, га? А хочеш, я розповім тобі про Задзеркальну оселю? Тоді слухай уважно... Там є оця кімната, що починається просто за склом. Вона точнісінько така сама, як наша вітальня, тільки в ній усе навпаки⁸. Коли я видряпаюся на ослінчик і зазираю в дзеркало, вона постає переді мною вся, за винятком каміна. А мені так цікаво було би побачити і його! Дізнатися, чи горить він узимку, а чи ні... Та зась! Як не видивляйся, нічого *не побачиш*... Хіба що тоді, як наш камін чхне

димом, отой, у дзеркалі, також закурить. Утім, гадаю, тамтешні мешканці роблять це навмисне — щоби ми подумали, ніби вони також розпалюють вогнище. А знаєш, що мене найдужче вразило? Книжки в них точнісінько як наші, тільки слова написані з правого боку на лівий. Чесно-чесно! Колись я показала їм свою книжку, а вони мені — свою... І ще я мала нагоду побачити невеличкий *шматочок* їхнього коридору — коли прочинила двері нашої вітальні. На позір той коридор дуже схожий на наш, та хтозна, який він насправді, адже я не бачила його цілком...

Аліса помовчала трішки, розглядаючи кімнату в люстрі, а тоді продовжила:

— Ох, Кітті, як я мрію потрапити до Задзеркалля! Там стільки всіляких дивовиж! А ти була би не проти поселитись у Задзеркальному будиночку? Цікаво, чи нагодують тебе там молоком? Утім, сумніваюся, що тобі варто пити віддзеркалене молоко. Раптом воно шкідливе?.. Та менше з тим. Уявімо, ніби ми здатні пройти туди. Ніби скло стає тоненьким, як павутиння, і ми безперешкодно можемо зробити крок крізь нього... Ой, глянь, воно і справді *тане*, перетворюючись на туман! Ходімо мерщій, тепер це анітрішечки не складно!..

